

at være utilfredse, selv om man gav dem noget mere. Det tror jeg nu ikke, men naar Forholdet er det, at der er Grund til at være utilfreds, saa skal man søge at give de aldersrentenydende saa meget mere, end de faar nu, at der ikke bliver nogen, i hvert Fald ikke nogen særlig, Grund til Utilfredshed, og det er det, vort Forslag gaar ud paa. For øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Vesterager, at det maa bero paa en fuldkommen forkert Opfattelse af de sociale Forhold og hele den Stilling, vort Land indtager blandt Kultur nationerne, at der skulde være noget særlig ønskeligt, noget særlig attraaværdigt i, at vi hos de daarligst stillede i Nationen kunde skabe en fuldkommen apatisk Tilstand, saaledes at de var tilfredse, selv om de sad og halvsultede. Det bliver Mennesker ikke, og allermindst bliver de det i et Land som vort. Det er der heller ikke nogen Lykke ved. Hvis man skulde sammenligne den sociale Tilfredshed, Tilfredsheden hos de lavest stillede, i forskellige Lande, f. Eks. i et Land som Polen, der har en yderst ringe social Lovgivning eller saa godt som ingen, og i Danmark, der har en vidt fremskredne social Lovgivning, vover jeg at paastaa, at Tilfredsheden, naar man tager dette Ord rent personligt, vil være størst i det Land, der ingen social Lovgivning har, fordi de paagældende Mennesker, de socialt yderst slet stillede, overhovedet endnu ikke har faaet deres Bevidsthed indstillet paa, at der er noget for dem at udrette, at der er noget for dem at kræve af Samfundet ud over det, de nu faar. Helt anderledes er det med Danmark. Jeg tror ikke, det vilde være nogen Lykke for os, at vi kom ind i en saadan Dvalestilstand, som disse Landes Proletariat er i; der altid har levet og fremdeles er henvist til at leve under Forhold, som i Virkeligheden er ganske uværdige for Mennesker.

Til disse Bemærkninger kan jeg indskrænke mig, og jeg anbefaler paa ny at stemme for de af Flertallet stillede Ændringsforslag og at stemme imod de af Mindretallet stillede.

Kragh: Noget af det muntreste, vi siden den 11. April har været Vidne til i dette Land, er den Forvandling, der er foregaaet med Regeringspartiet og ganske særlig med Regeringens Medlemmer. Fra at være de Tordenkiler, hvem intet syntes at kunne standse, er de ærede Medlemmer baade af Partiet og Regeringen blevet forvandlet til de allersomstærteste Mimoser. Ja,

det er en klædelig Forandring, det skal jeg indrømme; det er i og for sig glædeligt, at den er foregaaet, selv om det ikke just var fornødent, at Følsomheden var slet saa stor, saa at selv den allerblideste Berøring bringer de Herrer til at folde sig sammen med alle Udtryk for Afsky overfor den, der har foranlediget det. Den ærede Ordfører har talt om, at jeg har villet „haane“ Flertalspartierne og ganske særlig Ministeren; han har beskyldt mig for en Ting til, som jeg ikke rigtig forstod, og som jeg derfor ikke kan væрге mig imod, men overfor Paastanden om, at jeg skulde have haft Tilbøjelighed til at haane nogen af de Herrer til den Side, maa jeg ganske bestemt sige: Hus forbi, og stille mig afvisende; derom har der ikke paa nogen som helst Maade været Tale, og jeg forstaa aldeles ikke — men naturligvis, Forvandlingen til Mimose gør det forklarligt —, at den højtærede Minister kan føle sig saa ilde berørt af en Omtale fra min Side af hans Stilling til denne Sag, som i hvert Tilfælde jeg ikke paa nogen Maade har opfattet som aggressiv.

Nu siger den højtærede Minister højtideligt, at Dommen er faldet, Dommen er afsagt over Aldersrenteloven! Ja, der afsiges saa mange Domme af selvbestaltede Dommere, som man i og for sig ikke behøver at tage større Hensyn til, og den højtærede Minister og hans Parti har i denne Henseende været selvbestaltede; der er ikke nogen, der har givet dem nogen Bemyndigelse til at afsige Dom, og de har i hvert Tilfælde ikke haft noget Grundlag for den Dom, de har afsagt, fordi de aldrig nogen Sinde har kunnet afkræfte det, som gentagende er fremholdt for dem, nemlig at der ikke paa hele Jordens vide Kreds findes nogen Stat, hvor der ydes en saadan Hjælp til de gamle, til dem, der paa Grund af Alder ikke er i Stand til længere at forsørge sig selv, som den, der ydes her i Landet paa Grundlag af den gældende Aldersrentelov. (*Indenrigsministeren:* Det er der ingen, der bestrider). Det er der ingen, der bestrider, siger den højtærede Minister; ja, men saa skulde den højtærede Minister fælde en anden Dom over den gældende Lov end den, han har tilladt sig at fælde baade som Medlem af sit Parti og som Indenrigsminister, og saa skulde i hvert Tilfælde den højtærede Minister have undladt for dette høje Ting at fremsætte et Forslag, som hans eget Parti erkender er finansielt absolut uoverkommeligt, og som man derfor finansielt har maattet forlade.

Nu siger den socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Holger Larsen,